

ikke i faa Ord — og vist heller ikke i mange — paapege, hvad den egentlige Grund dertil er. En Række af Tilfældigheder kan man maaske nævne, bl. a. en saadan Ting som, at Skattelovene med fuldkommen de samme Sætsler, i Kraft af, at det svundne Aar har været noget bedre end det forrige, vil give mere end forrige Aar. Det vilde vel imidlertid falde naturligt for enkelte at sige: Ja, men den *egentlige* Grund til den bedre Stilling er den nu ikke ret beset at søge deri, at vi har faaet et andet Ministerium? Under Ministeriet Neergaard, hvor vi saa ofte havde Lejlighed til at diskutere finansielle Forhold, gjorde jeg mig al mulig Umage for ikke at tildele det ærede Ministerium, som mit Parti jo støttede, mere Ros, end der kunde tilkomme det, og jeg vil gerne efter bedste Evne gøre mit yderste — i dette Spørgsmaal som ogsaa i andre — for ikke at se for hildet paa det nuværende Styre i Retning af, at det, som det foretager sig, er daarligt. Jeg evner imidlertid ikke at se, paa hvilke Punkter af virkelig finansiell Betydning den nuværende Regering har præget Finansloven for 1925—26. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har allerede udtalt, at de, der deltager i Finansudvalgets Forhandlinger, vil vide, at det ikke sjældent er vanskeligt at faa gennemført Tilskud til et eller andet, Tilskud, hvor det ikke drejer sig om saa overmaade store Summer, og der kan jo kun være Grund for os til at rose den højtærede Finansminister, fordi han, i hvert Fald naar det drejer sig om Smaating, er en økonomisk Mand, men selv om man altsaa formentlig med Rette kan kalde ham en økonomisk Mand, naar det drejer sig om Smaating, tror jeg ikke, der kan føres noget som helst Bevis for, at disse Smaabeløb, som er sparet, takket være den højtærede Finansministers ret haarde Haand, andrager saadanne Millionbeløb, at det i nogen særdeles Grad præger Finansloven. Skulde denne min Mening være urigtig, vil det formentlig være muligt for den højtærede Finansminister saa nogenlunde at opgøre, hvor mange Millioner han takket være sin Modstand har sparet Statskassen for. Jeg maa altsaa hævde, at bortset fra de militære Beparelser, som efter vor Opfattelse er sket uden tilstrækkelig saglig Begrundelse, beløber de af det nuværende Ministerium foretagne Udgiftsbeparelser sig ikke til særdeles meget, og jeg maa samtidig hævde, at nye Indtægter har det siddende Ministerium ej heller skaffet. Det, som er kommet ind, er i alt væsentlig kommet ind i Kraft af Indtægtsloven vedtagne under Ministeriet

Neergaard, Love, som man har ladet gælde saa nogenlunde uforandrede, ja, praktisk talt vistnok ganske uforandrede, naar lige undtages de kære Svesker og Rosiner, som man, vel sagtens paa Grund af de stærke Løfter, man gav under Valgkampagnen, mente at maatte give Afkald paa.

For Ministeriet Neergaard laa Sagen jo helt anderledes. Da havde man en kolossal Nedgang i Statsindtægterne paa Grund af Befolkningens forringede Velstand og aldeles ikke paa Grund af Foranstaltninger, som blev gennemført under Ministeriet Neergaard.

Jeg maa altsaa mene, at stilles Perioden Neergaard op imod den Periode, vi hidtil har gennemlevet med et socialdemokratisk Ministerium, og spørger man om, i hvilken af disse Perioder der er ydet den største Indsats med Hensyn til at skaffe økonomisk Balance, maa det være hævet over enhver Tvivl, at det er under Ministeriet Neergaard, og jeg maa tillige hævde, at under det siddende Ministerium er der ikke gjort noget nævneværdigt for at naa denne Balance. Jeg maa yderligere hævde, hvad det ærede Medlem Hr. N. Neergaard jo ogsaa har nævnt, at havde det siddende Ministerium haft Magt, som det har Agt, saa vilde det have set saare sørgeligt ud med den jo ikke alt for sikre Balance, som findes paa den nys vedtagne Finanslov.

Jeg har allerede nævnt, at Ministeriet Neergaard med Tilslutning fra det konservative Folkeparti for at skaffe Balance maatte gaa til at skaffe sig nye Indtægtskilder. Det kan jo ikke nægtes, at man vel havde ventet — og ganske særlig formedelst de stærke Ord, som blev udtalt mod de Indtægtslove, som Ministeriet Neergaard gennemførte, og ligeledes mod de Lempelser, som dette Ministerium gennemførte i visse Skattelove — og inden for ret store Kredse vel ogsaa havde tænkt sig, at naar vi fik et socialdemokratisk Ministerium med Tilslutning fra de Radikale, vilde man i hvert Fald gøre virkeligt alvorlige Forsøg paa at faa en helt anden Skattelovgivning end den, der blev gennemført under Ministeriet Neergaard. Men Kendsgerningerne, saa vidt de har talt til denne Dag, viser jo, at Ministeriet i Virkeligheden ikke gør noget som helst alvorligt Forsøg derpaa. Kendsgerningerne fra de sidste Dage, da vi har haft de direkte Skattelove til Behandling, viser jo — hvad jeg den Gang understregede, og hvad der i Virkeligheden ikke kan understreges for tidt —, at den megen Talen om, at man i den Neergaardske Periode begik den Fejl i for høj Grad at gaa fra de direkte